

BEAU GOES GONZO!

Hij is praatjesmaker van beroep. En voor iemand die dat op televisie doet, is het wel fijn als 'ie daar ook weer eens met enige regelmaat op te aanschouwen is. Op 11 april begint bij SBS 6 zijn livenesshow *Show Me The Money*. Een gek, spannend spel waar een miljoen letterlijk uit je handen kan vallen. In een soort ruimteschipsetting. Zoouou spannend! In juni mogen we zijn echte kindje zien: *De Wereld van Beau*. In die reportageserie heeft hij zijn hart gelegd. Hij noemt zichzelf een chaoot, maar hij is niet slordig. Hij moet rakelings langs de Amstel hollen om de hysterische hoeveelheid ideeën in zijn hoofd te ordenen. En om zijn lijf te onderhouden. Als tegenbeweging naast zijn liefde voor eten en zucht naar drank, rent hij marathons. Op blote voeten. Voor het oergevoel, omdat we voor 99 procent uit chimpansee bestaan. Het deert hem niet dat hij vaak bloedend de finish haalt. Of zelfs een keer het ziekenhuis. Beau Noël van Erven Dorens is een duizendpoot. Met en zonder schoenen.

Annemiek Schrijver Maud Berger

Hij schrijft geëngageerde columns. Ook kunnen we zijn roman over soapster Bink tegemoet zien. En het Handboek voor Vaders. Vier zoons heeft hij: de negenjarige tweeling Bram en Tijn, Bobby van zeven en Jan is vijf. Die jongste lijkt op Beau, toen hij klein was. Een echte opschepper, zegt hij vertederd: "Tijdens het skiën zei hij zo lief: Papa, ik ben heel goed!"

Toen hij opstapte bij *RTL Boulevard* – na drie mooie, maar slopende jaren – dacht hij: "Ik moet eens naar huis en een normaal leven gaan leiden, want dit wordt helemaal niks zo." Tegen de pers zei hij dat hij zijn zoons op bed wilde gaan leggen. Toch kwam er al gauw ander absorberend werk op hem af. Dat wordt hem nog steeds nagedragen. Beau hecht aan kernwaarden als eerlijkheid, maar vindt de consequente schoonmoedermentaliteit een overschatte deugd: "Ik ben nu 40 en weet helemaal niets. Het weinige wat ik wel snap, mag morgen weer worden aangepast. Dat wil ik graag zo houden. Ik erger me aan mensen die vasthouden aan hun nooit meegroeïende principes.

Vroeger dacht ik dat ik VVD moest stemmen omdat iedereen dat in mijn buurt deed.

Toen zweefde ik naar GroenLinks, omdat Halsema zo leuk was. Totdat ik zag wie mijn medestemmers waren. Nu kies ik voor D66."

Zo stapte Van Erven Dorens van RTL over naar SBS, de wat volksere zender. Hier wordt hij gezien als *multiple* inzetbaar. Van grote shows tot kleine gekkigheden. Alleen ging het een tijd niet bepaald van een leien dakje

met de programma's van Beau. Of hij nu een voorspelling kan doen over zijn komende show en de reportageserie?

"Ik durf echt niks meer over kijkcijfers te zeggen, want daar blijf ik dus totaal geen verstand van te hebben. Zo dacht ik ook dat *CQC*, een ironisch nieuwsprogramma bij Veronica een hit zou worden. Een ontzettend leuk format, waarin we met een bepaalde *edge* het nieuws van de week zouden doornemen. Maar het flopte, daar moet ik eerlijk over zijn."

Meer volwassen

Of er logica in kijkcijfers zit? Ja, dat je het volk naar de mond moet praten. Dat hij zich realiseert dat mensen niet iets nieuws willen, maar steeds meer van hetzelfde. Ook al kun je daar het spel van inzien, soms is die waarheid ondraaglijk. "Het klinkt stom, maar ik ben niet naar televisie gegaan vanwege kijkcijfers, maar omdat ik leuke dingen wilde maken. Bij RTL verveelde ik me. Niet omdat ik verwend ben, maar omdat ik iets nieuws moest. Dan maak ik rare stappen. Als ik bij *Boulevard*, *Ik Hou Van Holland* of *Het Zesde Zintuig* was gebleven, was ik nog steeds een zeer succesvolle presentator geweest. Maar ben ik nu anders? Nee toch? Nou ja, ik ben misschien nu zelfs meer ontspannen, meer volwassen."

En als het allemaal flopt, dan verkopen we toch gewoon het huis, houdt Beau zijn vrouw soms voor. Hij bezit nu eenmaal geen vlak, gevaarloos imago zoals sommige van zijn collega's: "Ik merk dat mensen mij een bal of blaag vinden en dan hogelijk verbaasd tegen me kunnen zeggen dat ik toch best een aardige jongen blijf. Misschien heeft het met m'n accent te maken. Of dat ik gekke dingen doe. *You love me or you hate me*. Op tv is dat imago niet bepaald handig." »

"Ik ben nu 40 en weet helemaal niets"

“Ze zeggen dan dat het niet aan jou ligt, maar ondertussen weer een vinkje achter je naam”

Begrijp hem goed, er worden nog steeds juwelen gemaakt. Neem nu *DWDD*, *Bloedverwanten*, *In Therapie*, *Willem Wever*, documentaires, *Het uur van de Wolf*. Maar het logge systeem is achterhaald. Nog twee of drie publieken erbij? Drie zenders in zo'n klein landje? Twintig nieuwsprogramma's? Moet de pluriformiteit zo worden gewaarborgd? Ouderwets paternalistisch vindt hij het. Alsof we zelf niets kunnen vinden als we hunkeren naar pluriformiteit. Fons van Westerloo zou als directeur van de publieken die ene opdracht moeten krijgen: saneren, het mes erin. Want Beau wil iedereen uitdagen het verschil in profiel aan te geven tussen de KRO en de NCRV. Ga samen of doek op! Hij raakt op dreef: “En waarom zouden we nog tv maken voor 50.000 euro als het ook voor 10 of 5 kan? Dat is totaal achterhaald! Al die hoofd-, eind- en tussenredacteuren. En de rest. Met mijn bedrijfje Campus-tv maak ik met inspirerende studenten kleine filmpjes die ze aan elkaar doorgeven. Kost niks. Dat is de toekomst.”

Zwiepende lenzen en huilende mensen

Om dat te bewijzen, wil hij het huwelijk van Kate en William wel verslaan. Gewoon met een cameraman. Niet achter een desk á la Van Weegen, maar tussen zwiepende lenzen en huilende mensen. En het dan zelf mooi monteren natuurlijk. Van Erven Dorens heeft zijn onstuimig hart verloren aan ‘Gonzo-journalistiek’, een uitvinding van journalist Hunter S. Thompson: in een subcultuur duiken - niet registrerend, maar volop participierend. Zo gaat hij voor *De Wereld Van Beau* strippen in Las Vegas, heeft hij een acteursbaan gezocht én gevonden in China, is hij met ghosthunters spoken gaan verjagen, en heeft hij - om de geest van een ultrazwemmer te doorgronden - drie maanden dagelijks getraind van zes tot negen. Half vijf op! Beau moet deelnemen en erin duiken. Als acteur in China speelt hij ook met feiten. Maar dat doet tv toch altijd al. Als Ivo Niehe ‘spontaan’ bij iemand binnenvaalt, is die persoon gezenderd en bepoederd. Die tijd moet voorbij zijn. “Maar als acteur in China lig ik ook in een deuk, zonder dat we iemand belachelijk maken. Het is alsof ik de speeltuin in ren en eindelijk mag keten.”

Ironie en zelfspot

Is dat zelfinzicht wel waar? De kracht van *Boulevard* in de tijd van Beau was toch juist dat we als kijkers voortdurend konden denken: ‘Meent hij het nu of niet? Vindt hij dit onderwerp boeiend of slaapverwekkend? Worden we op het verkeerde been gezet?’

Beau grinnikt: “Ja, zo’n programma heeft ironie en zelfspot nodig. We gaan toch niet de hele tijd serieus zitten te menen dat iedereen wil weten welk sterretje nu weer een rolletje heeft. Presentatoren kunnen zo’n belachelijk opgeblazen ego hebben.”

Een geinige pootafdruk

Maar bestaat de kans dat zijn geliefde serie *De Wereld Van Beau* na twee afleveringen weer van de buis wordt gehaald? En: voelt dat dan als verraad? De kijker zou toch wel even mogen wennen aan iets nieuws?

Diepe zucht: “Zo kan het gaan ja. Dat heb ik mee-gemaakt met *De Zaterdagavondshow* met Marc Marie. Echt klote, afschuwelijk! Alsof je straf krijgt. Ze zeggen dan dat het niet aan jou ligt, maar ondertussen weer een vinkje achter je naam. Ik zou het eerst met Joling doen, en toen werd het heel anders. Dan kom je

ineens in een stroomversnelling waar je niet meer uitkomt.”

Toch gaat het niet om de mislukking, maar om de mate waarin je je best voor iets hebt gedaan. Beau houdt van het existentialisme van Sartre. Hij moet er zelf om lachen. SBS en Sartre. Maar de wereld is wel maakbaar. Geloven in het lot is saai. Dat overkomt je. En Beau wil het grijpen. Door bergen te beklimmen en er desnoods vanaf te vallen. Dan heeft hij het tenminste geprobeerd: “Ik heb veel valkuileigenschappen, maar mijn liefde is positiviteit. Trap mij de grond in en ik ga na een kwartiertje weer als vanzelf, als een dobber die boven komt drijven, fluiten.” Hij doet het letterlijk voor. “Heb ik van mijn vader.

Op zware regendagen zegt hij altijd dat hij alweer wat opklaring waarneemt. En ik heb een vrouw en vier kinderen. Ik heb niets te klagen. Bovendien kan ik aan de flops toch niets meer veranderen. Stel je voor dat ik me daar langer dan een week mee zou inlaten, dan zou ik wel een hele labiele figuur worden zeg. Moet ik alles laten afhangen van wel of niet succesvolle tv?”

Het mes erin

Volgens Beau is ook de Publieke Omroep helemaal verslaafd aan kijkcijfers en zo krijgt de massa dus gelijk.

Parachutecursus

Beau is gelukkig als hij als maker de werkelijkheid mag betrappen, met alle risico's van dien. Zijn grote voorbeeld is de Britse reportagejournalist Louis Theroux, een man die zich ook vol overgave letterlijk in zijn onderwerp stort. Dat is zo inspirerend, dat hij nog wel een aflevering aan zijn *De Wereld Van Beau* zou willen toevoegen: met een goeie cameraman op stap. In de boekhandel een survivalboek halen. Parachutecursus. Vliegtuig in. Overstap klein vliegtuigje. Dan met de cameraman de bush inspringen. Alleen onderbroek aan. Zonder schoenen uiteraard. In de hand het nog verpakte survivalboek. Landen, boek uitpakken, bij bladzijde 1 beginnen. Soms de lens zelf ter hand nemen, zodat we ook de cameraman op zijn barre tocht meemaken. En dan maar zien hoe het tweetal de bewoonde wereld weer bereikt. De afleveringen die Beau al heeft opgenomen, zijn snel en meeslepend gemonteerd. In een volgende serie zou hij wel wat meer ruimte willen nemen, net als Peter R. de Vries: “*De Wereld Van Beau*, die ook nog Gonzo gaat, dat is mijn kindje. Dat past heel erg goed bij mij. Ik hoop dat ik bij SBS een hoekje krijg naast Peter en naast Alberto Stegeman. Dit is het begin.” ■